

Opštenarodna odbrana u našoj političkoj misli

Pravilno pojmovno određenje opštenarodne odbrane i društvene samozaštite odvaja nas od nerazumevanja teorijskopraktičnog koncepta naoružanog naroda, njegove borbe i snaga u toj borbi, i omogućava nam da lakše shvatimo opštenarodnu odbranu i društvenu samozaštitu koje postaju i sve više jesu teorija prakse i praksa teorije.

Šta je politika odbrane zemlje i u kakvoj je ona vezi sa politikom i političkom filozofijom?

Pod politikom podrazumijevamo nauku koja je usmjerena na istorijsko-razvojnu analizu uzroka koji su usloveli postojanje datih institucija i odnosa, dok pod političkom filozofijom teoriju koju sačinjava analiza političkog stanja i predlaže izmjene tog stanja.

Politika odbrane zemlje je sveobuhvatna opštedruštvena aktivnost koja je usmjerena na definisanje ciljeva i osnovnih stavova u pogledu koncepcije i organizacije odbrane.

Ona je uslovljena, prije svega, karakterom društveno-političkog sistema. Kada je u pitanju priprema zemlje za odbranu, i rata uopšte, politika kanališe sve društvene, ekonomske, političke, naučne, kulturne i druge vrijednosti zemlje u tom pravcu.

U našem slučaju politika odbrane zemlje je sastavni dio politike koju vodi naše društvo u i izgradnji socijalističkog samoupravnog društva — zasniva se na pravu za samoupravljanje i na pravu za rad društvenim sredstvima u udruženom radu.

Osnovne stavove i odluke donose najviši organi federacije i drugih društveno-političkih zajednica i samoupravnih asocijacija, a realizuju se preko aktivnosti svih subjekata društveno-političkih zajednica, organizacija udruženog rada, društveno-političkih i društvenih organizacija i oružanih snaga. U praksi, sve strukture društva obavljaju pripreme društveno-političkog i ekonomskog sistema za odbranu i vođenje opštenarodnog odbrambenog rata. To znači da su svi faktori našeg društva subjekti koji donose i realizuju odluke u oblasti odbrane i bezbjednosti zemlje, jer se politika odbrane zemlje zasniva na sveukupnoj aktivnosti i inicijativi radnih ljudi i građana i svih institucija našeg društva.

U našim uslovima cijeli narod se priprema za pružanje oružanog i neoružanog oblika otpora agresoru, na svakom mjestu, u gradu, selu, naselju. Prema tome, svaka ćelija društvenog organizma ujedinjena sa udruženim radom izvršava svoje odbrambene obaveze. Organizacije udruženog rada organizuju proizvodni proces za potrebe i uslove rata. Pri tom razvijaju samoupravna prava, izvršavaju svoju odbrambenu dužnost kao neotuđivo pravo.

Pripreme za poslove odbrane zemlje vezane su za konkretne uslove svake sredine, gdje do punog izražaja dolazi jedinstvo političkog sistema samoupravne prakse i realizuje Titova maksima da je svaki građanin vojnik a vojnik građanin.

Na taj način svaki građanin nosi dio odgovornosti i obaveza za odbranu i bezbjednost društva i samog sebe.

Takva sinteza rada i obaveza predstavlja društvenu afirmaciju radnih ljudi i građana, svih naših naroda i narodnosti, u kojoj čovjekovu moć moramo mjeriti ne preko moći pojedinačnog individualizma već na snazi cjelokupnog društva — kako to ističe Marks.

Čovjek pritom, svjesnom i svrsishodnom djelatnošću, u stvari i dobija svoju autentičnu ljudsku prirodu, koju prilagođava zahtjevima društva i odnosa koji vladaju u njemu. Jer, kada se zemlja sučeli sa problemima agresije u bilo kom vidu, kao njen zaštitnik pojavljuje se narod.

U našem konkretnom slučaju treba dalje ulagati napore u teorijskom oblikovanju i razjašnjavanju odbrambene politike, pri čemu se moramo boriti protiv svih devijacija od kojih niko nije imun. Kao što sam istakao, politika odbrane zemlje je najopštiji pojam iz čije riznice se izdvajaju ostale kategorije — koncepcija opštenarodne odbrane i društvene samozaštite, ratna i vojna doktrina opštenarodne odbrane; doktrina opštenarodnog odbrambenog rata, sistem opštenarodne odbrane i društvene samozaštite, itd.

Moj predlog je da se učine naponi u definisanju naznačenih i još nedorečenih teorijskih pojmova i konkretnijim objašnjenjem nekih stavova. To je potrebno naročito zbog toga što neki naši autori sistem opštenarodne odbrane, na primjer, shvataju kao pravno-funkcionalnu strukturu, a ne cjelovitu aktivnost svih subjekata u društvu, tj. da je cio naš društveno-politički sistem, sistem opštenarodne odbrane i društvene samozaštite.

Dakle, pravilno raščlanjavanje i pojmovno određenje odvojilo bi nas od pojednostavljivanja, odnosno dupliranja i nerazumijevanja teorijsko-praktičnog koncepta naoružanog naroda, odnosno lakše bi shvatili opštenarodnu odbranu koja postaje i sve više jeste teorija prakse i praksa teorije.